

Κυριακή Γ' Λουκά (Λουκ. ζ' 11-16) (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

10 Οκτωβρίου 1965

Άγαπητοί χριστιανοί,

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς στὴν πόλη Ναΐν, τότε ποὺ ἀνέστησε τὸ μοναχογιὸ τῆς χήρας μητέρας. Μέσα στὰ πολλὰ θαύματα ποὺ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καθὼς τὰ βλέπουμε στὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια, εἶναι ὅτι ἀνέστησε καὶ νεκρούς. Τὸ γιὸ τῆς χήρας, τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου, τὸ φίλο του τὸ Λάζαρο καὶ τελευταῖα τὸν ἑαυτό του. Γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως τὸ ἀκούσαμε στὸ Εὐαγγέλιο σήμερα, εἶναι ὁ Κύριος· στὰ χέρια του καὶ στὴν ἐξουσία του εἶναι ἡ ζωὴ κι ὁ θάνατος. Ἄς ἀκούσουμε ὅμως πρῶτα τὸ Εὐαγγέλιο στὴ δική μας ἀπλὴ γλῶσσα κι ὕστερα λέμε ὅσα μᾶς δώση νὰ ποῦμε τὸ θεῖο Πνεῦμα.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς σὲ μία πόλη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ναΐν· καὶ πῆγαιναν μαζί του πολλοὶ μαθηταὶ του καὶ πολὺς κόσμος. Καὶ μόλις πλησίασε στὴν πύλη τῆς πόλεως, νὰ κι ἔβγαζαν ἕναν πεθαμένο, μοναχογιὸ στὴ μητέρα του ποὺ ἦταν καὶ χήρα κι ἦταν μαζί της πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴν πόλη. Κι ὅταν τὴν εἶδε ὁ Κύριος τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε· Μὴν κλαῖς· καὶ πλησίασε κι ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν κάσσα. Ἐκεῖνοι ποὺ σήκωναν τὸν πεθαμένο σταμάτησαν καὶ ὁ Κύριος εἶπε· Παλληκάρη, σὲ σένα λέω, σήκω ἐπάνω. Καὶ σηκώθηκε καθιστὸς ὁ νεκρὸς μέσ' στὴν κάσσα κι ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ ὁ Κύριος τὸν ἔδωκε στὴ μητέρα του. Καὶ τοὺς ἔπιασε ὅλους φόβος καὶ δόξαζαν τὸ Θεὸ κι ἔλεγαν πὼς μεγάλος προφήτης παρουσιάστηκε μεταξύ μας καὶ πὼς ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὸ λαό του.

Ὁ θάνατος, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ μεγάλος μας φόβος. Ὁ θάνατος εἶναι ποὺ καὶ νὰ τὸν θυμόμαστε μόνο, μᾶς παγώνει τὸ αἷμα. Κι ὅλα ἐτοῦτα, γιατί ἀκόμα δὲν εἴμαστε γεροὶ στὴν πίστη μας καὶ μπροστὰ στὸ θάνατο φοβόμαστε καὶ λυπόμαστε «ὡς οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», καθὼς τὸ λέει ὁ Ἀπόστολος. Ἄς λέμε κάθε μέρα τὸ «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», μὰ ἐμεῖς εἴμαστε σὰν ἐκείνους ποὺ πέρ' ἀπὸ τὸ θάνατο δὲν ἐλπίζουνε πιά σὲ τίποτα. Πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος, τὸν θάβουν καὶ νομίζουν πὼς αὐτὸ ἦταν ὅλο. Νομίζουν πὼς δὲν ὑπάρχει πιά τίποτα, μήτε ψυχὴ μήτε ζωὴ μήτε ἀνάσταση. Γι' αὐτὸ οἱ πολλοὶ κλαῖνε καὶ σκοτώνονται καὶ χάνουν τὰ λογικά τους καὶ τὰ βάζουν μὲ τὸ Θεό. Καὶ μ' ὅλα ἐτοῦτα ποὺ κάνουν δείχνουν καθαρὰ πὼς δὲν εἶναι χριστιανοὶ κι ἄς λένε πὼς πιστεύουν. Ποιὸς εἶπε νὰ μὴ λυπᾶσαι, ὅταν φεύγει ὁ ἄνθρωπός σου; Ποιὸς τὸ θέλει νὰ μὴ δακρύσης καὶ νὰ μὴν κλάψης; Ἀνθρώπινο εἶναι καὶ φυσικό. Καὶ στὴν ξενητιά ὅταν φεύγουν οἱ δικοὶ μας, κλαῖμε ποὺ τοὺς χωριζόμαστε. Μὰ δὲν ἀφίνουμε νὰ μᾶς

πνίξη ὁ πόνος καὶ νὰ μᾶς θολώσῃ τὰ λογικά μας ἢ λύπη. Φεύγουν, δὲν χάνονται· θὰ ῥθῆ καιρὸς καὶ πάλι νὰ τοὺς δοῦμε. Κι οἱ νεκροὶ μας φεύγουν, δὲν χάνονται· πηγαίνουν μπροστὰ ἀπὸ μᾶς ἐκεῖ πού θὰ πᾶμε καὶ μεῖς καὶ θὰ τοὺς ξαναβροῦμε.

Μὰ νεκροὶ δὲν ὑπάρχουνε, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· εἶπε πῶς ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων. Ὅταν λέμε «ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν» κι οἱ πατέρες μας εἶναι πεθαμένοι αἰῶνες τώρα, πῶς λοιπὸν τὸ λέει ἡ Γραφή, ἂν ἦταν ὅσοι πέθαναν καὶ νὰ μὴν ὑπῆρχαν; Ὁ Χριστὸς κάθε φορὰ πού μιλάει γιὰ τὸ θάνατο, ἀκοῦμε νὰ τὸν λέῃ πῶς εἶναι ὕπνος καὶ νὰ βεβαιώσῃ πῶς ὅσοι φεύγουν δὲν πεθαίνουν, μὰ κοιμοῦνται. Καὶ τί μᾶς χρειάζεται λοιπὸν καλύτερη ἀπόδειξη καὶ βεβαίωση ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ; Κι ὅχι μόνο τὸ βεβαίωσε μὲ τὸν λόγο, μὰ καὶ τὸ ἴδειξε καὶ στὰ πράγματα πῶς ὁ θάνατος εἶναι ὕπνος· ὅπως ἐμεῖς φωνάζουμε καὶ σηκώνουμε κάποιον ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἐκεῖνος φώναξε κι ἀνέστησε καὶ τὸ γιὸ τῆς χήρας καὶ τὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου καὶ τὸ Λάζαρο. Τελευταῖα ἀναστήθηκε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν τάφο, σὰν νὰ σηκώθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο· «ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν», καθὼς λέει ἡ Γραφή. Καὶ τώρα πιά ἡ πίστη μας κι ἡ ἐλπίδα μας εἶναι ὁ Χριστός· ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε τὴν ἀνάσταση καὶ μᾶς ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Αὐτὰ λένε τὰ Εὐαγγέλια, αὐτὰ ψέλνει ἡ Ἐκκλησία, αὐτὴ εἶναι ἡ πίστη μας· πῶς ἐκεῖνοι πού φεύγουν δὲν χάνονται· πῶς δὲν ὑπάρχουν νεκροὶ, ἀλλὰ «κεκοιμημένοι».

Τὸ ξέρω, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, πῶς δύσκολα μὲ ἀκοῦτε. Μὰ πῶς θὰ μπορούσα μὲ ἀνθρώπινα λόγια νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ὅσα γίνονται πέρα ἀπὸ τὸν τάφο; Μὰ καὶ σὲ μένα καὶ σὲ σᾶς ὁ Θεὸς μιλάει καὶ μᾶς λέει γιὰ κείνα, πού δὲν τὰ βλέπουν τὰ μάτια μας καὶ δὲν τὰ βάζει ὁ νοῦς μας. Κι ὅταν μᾶς μιλάῃ, ὁ Θεός, ἐμεῖς δὲ ρωτοῦμε μήτε τὸ πῶς μήτε τὸ γιατί, μὰ δεχόμαστε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ δίνομε τὴν πίστη μας. Γιὰ ὅσα γίνονται στὴ γῆ μᾶς μιλοῦνε οἱ σοφοὶ καὶ τοὺς ἀκοῦμε· γιὰ ὅσα γίνονται στὸν οὐρανὸ μᾶς μιλάει ὁ Θεὸς καὶ τὸν πιστεύουμε. Ποιὸς πῆγε στὸν ἄλλο κόσμον καὶ γύρισε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουμε; Ἐνας πῆγε καὶ γύρισε καὶ μᾶς μιλάει, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουμε καὶ νὰ τὸν πιστέψουμε. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Κύριος. Περιμένετε βέβαια, χριστιανοί μου, ν' ἀκοῦστε τώρα τί μᾶς λέει ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Μὰ ὅλο τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ μᾶς λέει, πῶς γιὰ τοὺς πιστοὺς δὲν ὑπάρχει θάνατος. Τὸ εὐαγγέλιο εἶναι ἡ καλὴ ἀγγελία, τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας. Κι ἡ σωτηρία αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἦρθε καὶ τὴν ἔφερε ὁ Χριστός, ἔνα εἶναι· ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ ἀνάσταση εἶναι ἡ πίστη κι ἡ ἐλπίδα μας. Ἀγαπητοὶ χριστιανοί, φυσικὸ κι ἀνθρώπινο εἶναι νὰ φοβώμαστε καὶ νὰ λυπώμαστε μπροστὰ στὸ θάνατο. Μὰ ἂς μὴ κυριευώμαστε ἀπὸ τὸ φόβο κι ἀπὸ τὴν λύπη. Καὶ προπάντων ἂς μὴν ξεμακραίνουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, σὰν πού τὸ συνηθίζουν πολλοὶ κι ὅταν ἔχουν πένθος δὲν πᾶνε στὴν Ἐκκλησία. Μὰ τότε δὲ εἶναι πού δὲν πρέπει νὰ λείπουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ λιμάνι, στὴν Ἐκκλησία βρίσκουμε

παρηγοριά, ή Έκκλησία μάς φωτίζει τὸ νοῦ καὶ μάς ζεσταίνει τὴν καρδιά. Ὁ νοῦς μας νὰ 'ναι φωτεινός, γιὰ νὰ βλέπουμε σωστὰ τὸν κόσμο κι ἡ καρδιά μας νὰ 'ναι ζεστή, γιὰ νὰ πιστεύουμε καὶ ν' ἀγαποῦμε καὶ νὰ ἐλπίζουμε. Μέσα σ' ἐτοῦτα δὲν ὑπάρχει θάνατος, μὰ ζωὴ αἰώνιος. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr